

Kinszki Judit

Ez a kép 1940 körül készülhetett, Zuglóban, a lakásunk ajtaja előtt, a gangon. Ezt is az apukám készítette rólam. Én vagyok rajta, talpig felöltözve. Annyira büszke voltam erre a kabátra, ez volt a boldogságom, akkor kaptam nem is tudom, hogy hogy lett pénz rá, de kaptam egy új kabátot, hozzá egy kis kalapot. Ezt a kis táskát a Héditől, unokatestvéremtől örököltem, gyönyörű volt. Kis halcsont lapokból volt összerakva, valami egészen különleges kis retikül, sokáig imádtam, sokáig őrizgettem.

Ezen a képen látszik a névtábla: Kinszki. Az apukám nem akart semmi más kiírást, ő maga írta a betűket. Tényleg nagyon ügyes volt, mindenhez értett, amit kézzel kellett csinálni. Ez volt a főbejárata a lakásunknak, iinnen nyílt az előszoba. Rögtön ahogy így bejöttünk a lépcsőházból, volt az ajtónk, elegáns volt nagyon. Második lelegelegánsabb lakás volt a házban. Természetesen béreltük a lakást. Tudtam is, hogy mennyi volt a lakbér. Azt hiszem 80 vagy 90 pengő, és mondta anyukám, hogy ezért bent a városban legföljebb egy egyszoba valami sufnit kaptunk volna. Tehát olyan nagy volt a különbség a belvárosi árak között és Zugló akkor még külvárosnak számított.

Imádtuk a körfolyosót, belaktuk az egész emeletet, minden ott történt: ott tanultunk járni, ott ki volt téve egy lavór ahol mosakodtunk, a gyerekkocsi ott volt, ott tanultunk, ott játszottunk a többi gyerekekkel.